

Fru Jensen og den nydelige mand

Af Lars Ahn Pedersen

Der sad en mand i hendes køkken, da hun kom hjem.

"Goddag, fru Jensen," sagde han. "Ved De, hvor jeg kan finde Deres søn?"

Han var en nydelig mand. I begyndelsen af 50'erne med grå stænk i sit brune, velfriserede hår og et skarpt, glatbarberet ansigt med intelligente, levende øjne, der antød, at han fandt en vis morskab ved situationen. Han var iklædt et mørkt jakkesæt, hvid skjorte, diskret slips og nypudsede sko. En lang, sort uldfrakke hang hen over stolen sammen med et sandfarvet halstørklæde. Han sad tilbagelænet i stolen med benene let over kors og den ene arm hvilende på det lille spisebord med den ternede voksdug. Der lå en sort, bredskygget hat ved hans albue.

Hun stillede poserne med varerne fra sig på køkkenbordet.

"Hvem er De?" spurgte hun. "Hvordan er De kommet ind?"

Den nydelige mand smilede. Han havde et venligt smil.

"Det var ikke det store problem. De burde virkelig overveje at få skiftet låsen ud, fru Jensen. Med den, De har nu, kunne De næsten lige så godt lægge nøglen under måtten."

Hun begyndte at sætte varerne på plads. Hun havde købt flere frostvarer, som skulle ind i fryseren med det samme, og det hakkede oksekød, som var på tilbud, havde heller ikke godt af at stå ude for længe.

"De har stadig ikke svaret på mit spørgsmål. Hvem er De? Og hvad laver De her?" sagde hun.

"De må endelig ikke tage det ilde op, men jeg foretrækker at holde mit navn inkognito. Jeg har mine bevæggrunde, og jeg håber, at de vil stå klar for Dem senere," sagde han. "Hvad angår mit ærinde, så er jeg kommet på grund af Deres søn."

"Johnny? Hvad er der med ham?"

"Ved De, hvor Deres søn er lige nu, fru Jensen?" sagde den nydelige mand og så hende direkte ind i øjnene.

"Hvorfor skulle- ...han er vel på sit værelse," sagde hun.

"Nej, fru Jensen," sagde han, "Johnny er ikke på sit værelse. Burde han ikke have været det?"

"Johnny er en voksen mand. Han bestemmer selv, hvornår han kommer hjem."

"Ved De, hvad det er, Johnny laver, fru Jensen?" spurgte manden med silkeblød stemmeføring.

"Han... han er nattevagt over på sygehuset."

"Og hvornår plejer han at få fri?"

"Ved fire-fem tiden. Nogle gange så tidligt som klokken to."

"Tager han direkte hjem?"

"Som regel, men det sker, at han overnatter ude i- Hør, hvorfor stiller De mig alle de spørgsmål?"

Den nydelige mand kiggede alvorligt på hende. "Fru Jensen, jeg vil bede Dem om at tænke Dem grundigt om, inden De svarer på mit næste spørgsmål," sagde han. "Er De klar over, hvad Johnny i virkeligheden laver?"

"Det har jeg jo allerede svaret på," sagde hun. "Han er nattevagt på-"

"Nej, fru Jensen, det var ikke det, jeg mente. Tillad mig at omformulere mit spørgsmål," sagde manden.

"Er De klar over, hvad Johnny i virkeligheden *er*?"

Hun begyndte at gøre klar til at sætte kaffe over. Mest fordi hun ikke vidste, hvad hun ellers skulle gøre, og fordi det var ved at være tid til hendes daglige eftermiddagskop.

"Jeg forstår ikke, hvad De mener," sagde hun. "Johnny er... Johnny er vel Johnny!"

"Lige præcis," sagde manden. "De ved det, jeg ved det. Spørgsmålet er bare, om vi ved det samme." Hun gjorde klar til at hælde kaffepulver ned i kaffefilteret.

"Vil De have en kop med?" spurgte hun.

"Ja, tak," sagde han. "Ingen sukker, men gerne lidt fløde."

"Jeg har desværre intet fløde i huset," sagde hun og følte en underlig tilfredsstillelse ved at sige det.

"Sort er også fint," sagde han med sit venlige smil.

En kort stund tav de begge, mens de første dråber kaffe boblede sig vej ned gennem filteret.

"Har De nogle billeder af Johnny?" spurgte han.

"Selvfølgelig. Jeg har flere inde i stuen," sagde hun.

"Det ser jeg. Har De også nogle af nyere dato, fru Jensen?"

"Det tror jeg da nok. Det er ikke blevet til så meget inden for de seneste år."

"Hvorfor ikke?"

"Efter min mand døde, har der ikke rigtig været så mange anledninger til det. Det var mest ham, som brugte kameraet. Jeg har ikke forstand på al det der elektronikværk," sagde hun.

"Hvad er det nyeste billede, De har af Johnny, fru Jensen?"

"Hvorfor spørger De om det?"

"Fordi jeg gerne vil se det."

"Jeg kan ikke se, hvad det skulle komme Dem ved," sagde hun. Han var begyndt at irritere hende. Det overraskede hende, at han ikke havde gjort det før.

Han smilede afvæbnende. "Hvad nu hvis jeg kan fortælle Dem, at det er et billede, som blev taget for ni år siden i... lad mig se... begyndelsen af juni måned."

"Det lyder meget rigtigt," indrømmede hun.

"Og er jeg helt forkert på den, hvis jeg siger, at det blev taget lige inden, han tog ud på Interrail?"

"Det skal nok passe. Min mand tog ét af ham, da han steg på toget med sin rygsæk," sagde hun og så med ét Johnnys brede, forventningsfulde smil for sig.

"Undrede det Dem ikke, at De aldrig så nogle billeder fra Johnnys rejse?"

"Han fik det stjålet undervejs. Sit kamera. De tog det fra ham i Venedig."

"Er De nu helt sikker på det?"

"Ja. Hvorfor skulle Johnny-"

Hun tav. Mens hun talte, havde manden hentet en genstand frem fra sin lomme og placeret den på bordet. Det var et lille, sort lommekamera.

Bag hende kom kaffemaskinen med sine sidste slubrende lyde.

"Jeg tror, kaffen er klar," sagde manden.

Hun gjorde ham modvilligt selskab ved bordet, mens de drak kaffen. Hendes ben smertede, hvis hun stod op for længe ad gangen, og hun var allerede begyndt at kunne mærke efterveerne af turen ned til supermarkedet.

"Det er en glimrende kaffe," sagde han.

"Tak," sagde hun og tog et sip fra koppen. Det smagte bittert i hendes mund.

"Jeg går ud fra, at jeg ikke behøver fortælle Dem, hvor jeg fandt kameraet henne?" sagde han.

"Nej," sagde hun og kiggede ned i bordet. Der lå krummer på voksdugen. Det gik op for hende, at hun ikke havde fået tørret dugen af, inden hun var gået ud for at handle.

"Filmen sidder stadig i," sagde han.

"Ja?"

"Der er ellers kun et par billeder tilbage på den."

"Ja."

"Er det fordi, De er bange for, hvad billederne vil vise?"

Hun så op. "Hvorfor skulle jeg være det? Der er blot tale om, at jeg ikke har fået taget filmen færdig. Det må De da selv kende til?"

"Selvfølgelig, fru Jensen," sagde han. "Jeg er selv en ivrig amatør fotograf og ganske god, hvis jeg må være så ubeskeden. Når jeg spørger, skyldes det, at jeg fandt nogle fotos, der lå i den samme skuffe som kameraet. Disse fotos undrede mig en del."

"Jeg ved stadig ikke, hvad De taler om."

"Så lad mig hjælpe Dem på vej. Hvorfor har De 24 billeder liggende i en skuffe, som ikke forestiller noget som helst? Der er ingen personer på dem. Kun genstande, møbler og rum."

"Forsikringen," sagde hun.

"Undskyld?"

"De er til forsikrings selskabet. De kræver, at man skal bevise, at man virkelig ejer sine ting, hvilket jeg synes er noget af en frækhed. Nogle af de andre beboere på vejen har haft indbrud, og en af dem, fru Holm i nummer fire, kunne ikke få forsikringen til at dække, fordi-

Manden lo. Det var ikke en uvenlig latter. "Kære fru Jensen, jeg vil så gerne tro Dem. Tag mit ord for det. Billederne er tydeligvis taget i dette hus, men det er også tydeligt, at det ikke er møblerne, De har forsøgt at fotografere. Så enten er De - og jeg undskylder på forhånd - en meget dårlig fotograf, eller også har De forsøgt at fotografere noget helt andet."

"Jeg sagde jo, at jeg ikke var særlig god til det dér elektronikværk," mukkede hun.

Han smilede. "Jeg er ikke dum, fru Jensen, og det er De heller ikke. Tillad mig at vise Dem noget," sagde han og tog en kuvert frem fra inderlommen af sin jakke.

Han åbnede kuverten og bredte en stribe fotografier ud på bordet.

"Kig på dem," sagde han.

Billederne var ganske anonyme. Et par af dem forestillede hendes eget hus, andre var taget inde i byen. Hun genkendte sygehuset, gågaden og pladsen foran rådhuset. På nogle af billederne sås der mennesker, men de fleste af dem var blottet for liv. De var alle taget om aftenen.

"Jeg forstår ikke," sagde hun.

"De ved ikke, hvad de forestiller?" spurgte han.

"Nej," sagde hun.

"Det er Johnny," sagde han. "Jeg har fulgt ham gennem de sidste tre uger. Fulgt hvert et skridt, han har taget. Fra han har forladt dette hus, til han er vendt hjem igen. Og jeg har fotograferet ham. Taget den ene film efter den anden af alle hans gøremål og bevægelser. Og dette er, hvad der kom ud af anstrengelserne, fru Jensen. Ingenting. Absolut ingenting. Han dukker ikke op på filmen. Han er der simpelthen ikke. Lige som da De forsøgte at fotografere ham."

"Åh, " sagde hun.

"Har De mere kaffe?" spurgte han.

"De er sikker på, at der ikke er noget i vejen med Deres kamera?" spurgte hun.

Han satte koppen fra sig. "Det er en virkelig god kaffe, fru Jensen. Lov at fortælle mig, hvad det er for et mærke," sagde han. "Nej, mit kamera fejler lige så lidt som Deres. Det er Johnny, der er noget i vejen med."

"Johnny er en god dreng. Det har han altid været," protesterede hun.

"Det tvivler jeg ikke på," sagde han. "Har Johnny nogle venner?"

"Selvfølgelig har han det."

"Har De haft lejlighed til at møde Dem, fru Jensen."

"Det er sket."

"Beskriv dem for mig."

"Det er svært... Jeg er ikke så god til at huske ansigter, og de var her i så kort tid, at-

"Johnny har ikke rigtig nogle venner, har han, fru Jensen? Ikke nogle, De har mødt?"

Hun vred sig i stolen. Smerten i benene ville ikke gå væk. "Han vil ikke have, at jeg..."

"Har Johnny en kæreste?"

"Nej."

"Har han nogensinde præsenteret Dem for én?"

"Nej."

"Hvordan har De det med det?"

"Det er jeg selvfølgelig ked af. Vi ønsker alle det bedste for vores børn, og hvem vil ikke gerne have børnebørn. Det kender De vel alt til, ikke sandt?" sagde hun og så op.

Manden smilede tilbage. "Desværre ikke, fru Jensen. En af de få sorger, min hustru og jeg havde i vores mange gode år sammen, var, at det aldrig lykkedes os at blive velsignet med et barn."

"Det er jeg ked af at høre," sagde hun og mente det.

"Men undrer det Dem ikke, at Johnny aldrig har haft nogen med hjem?"

Hun trak på skulderen. "Ikke rigtig. Vi lever hver vores liv. Han er en voksen mand og har lov til at gøre, som han vil."

"Har han nu også det, fru Jensen?" sagde manden og lænede sig ind over bordet. Hun bemærkede et ubehageligt glimt i hans blik.

"Hvad behager?"

Han trak sig tilbage igen. "Jeg farer for hurtigt frem," sagde han, mere henvendt til sig selv end til hende. "I betragtning af at De og Deres søn bor i det samme hus, burde De i det mindste ikke have hørt, hvis han havde bragt nogen med sig hjem."

"Det ved jeg ikke. Jeg sover, når han kommer hjem, og han sover det meste af tiden, når jeg er vågen, så vi ser ikke så meget til hinanden."

"Ja, i hverdagene. Men hvad med weekenderne? De vil vel ikke bilde mig ind, at Johnny arbejder alle ugens syv dage?"

"Nej, men der sover han også."

"Hvorfor?"

"Han siger, at han ikke vil bryde sin døgnrytme. Han har altid haft svært ved at falde i søvn."

"Det forstår jeg," sagde manden. "Men hvad laver han, når han er oppe og ikke skal på arbejde?"

"Nogle gange sidder han på sit værelse. Andre gange sidder vi og ser fjernsyn sammen eller snakker," sagde hun.

"Hele natten?"

"Nej, kun indtil jeg går i seng, men vi gamle sover heller ikke så meget."

"Hvad gør Johnny, når De er gået i seng?"

"Hvor skulle jeg vide det fra? Det er ikke noget, jeg blander mig i," sagde hun.

"Det burde De måske gøre, fru Jensen," sagde han, og igen dukkede det ubehagelige glimt op i hans øjne.

"Hvad taler De om?" spurgte hun.

Han tog en dyb indånding. "Jeg taler om, at Johnny måske er bedre til at træffe andre mennesker, end De måske tiltror ham. Faktisk har jeg opdaget, at han fører en ganske aktiv tilværelse ude i nattelivet,"

sagde han og trak endnu en kuvert frem fra sin inderlomme.

"Hvad er det?" sagde hun.

Han åbnede kuverten og fremdrog en ny stak billeder. Han lagde dem på bordet med bagsiden opad.

"Jeg vil gerne have, at De ser på dem," sagde han.

"Er de af Johnny?" spurgte hun.

Han så på hende. Al venligheden var forsvundet fra hans ansigt. "Nej, fru Jensen," sagde han. "Johnny er ikke med på billederne. I stedet vil De se billeder af mennesker, som Johnny har mødt. Før og efter."

De fleste af dem var kvinder. De kom i alle typer, forme og aldre. Fælles for dem var deres slidte klæder, deres blege, uvaskede hud og manglen på håb i deres blikke. De så næsten lige så døde ud på før-billederne, som de gjorde på dem efter. Hun nåede kun halvvejs gennem bunken, før hun lagde den fra sig.

"Hvorfor gør De dette imod mig?" hviskede hun, mens hun forsøgte at kæmpe imod kvalmen.

Han lagde en hånd på hendes arm. Hun forsøgte at vriste sig fri, men havde ikke kræfterne til det. "Jeg er ked af at måtte udsætte Dem for dette, men tro mig, når jeg siger, at jeg forsøger at hjælpe Dem, fru Jensen."

"Hjælpe mig?" sagde hun og følte en trang til at grine midt i kvalmen.

"De bliver nødt til at indse, hvad Johnny er blevet til."

"Han er min søn," sagde hun.

"Ja," sagde manden blidt, "men han er også et monster. Han er ikke længere noget menneske."

"Jo, han er," sagde hun og mærkede, hvordan tårerne trængte sig på. "Han er et menneske. Han er min søn. Han er en god dreng. Han er min Johnny."

Manden lagde en arm om hendes skulder og trak hende hen mod sig. Hun gjorde intet forsøg på at stritte imod.

"Johnny er ikke mere," sagde han. "Det har han ikke været, siden han kom hjem fra den rejse. Den person, som De kendte og elskede som Deres søn, holdt op med at eksistere for flere år siden."

Hun brast i gråd. "Åh Gud," sagde hun. "Hjælp mig."

Han sagde intet, men trykkede hende blot tættere ind til sig. Hun mærkede, hvordan hendes tårer gjorde stoffet på hans fine jakke våd. Hun trak sig bort fra ham og tørrede sine øjne i sit eget ærme.

"De var så unge," sagde hun. "Nogle af dem var jo blot børn."

"Jeg ved det," sagde han.

"Åh Gud, det er forfærdeligt. Hvad skal jeg dog gøre?" spurgte hun.

"De må hjælpe ham," sagde han.

"Hvordan?"

"Giv hans sjæl fred."

"Fred? Hvordan? Mener De, at...?"

"Ja, fru Jensen," sagde han. "De må slå Johnny ihjel."

Hun begyndte at græde igen.

"Det kan De ikke bede om. Jeg kan umuligt slå mit eget barn ihjel," sagde hun.

"Jo, De kan, fru Jensen. Hør på mig, den mand, som De kalder Johnny, er ikke Deres søn, men en vederstyggelighed der har overtaget hans krop og hans sjæl," sagde manden med en hidtil uhørt lidenskab i sin stemme. "Hjælp Deres søn, fru Jensen, befri ham fra dette helvede, som han holdes indespærret i. På den måde får ikke kun han, men også De, fred i sjælen."

"Jamen, hvorfor lige mig? Kan De ikke-"

"I princippet, ja, og jeg har gjort det før, fru Jensen. Men jeg ved af bitter optjent erfaring, at det er bedst for alle involverede, hvis den nærmeste familie selv får lov til at udføre dåden," sagde han. Hun pudsede næse i et stykke køkkenrulle.

"Jeg er en gammel dame," sagde hun. "Jeg har slet ikke kræfter til at gøre den slags."

Manden smilede. "Nok er De gammel, fru Jensen, men jeg tror ikke på, at De er så svag, som De selv giver udtryk for. Jeg har snarere på fornemmelsen, at De rummer meget mere, end øjet umiddelbart skuer," sagde han.

Hun snøftede. "Og hvordan havde De så forestillet Dem, at det skulle foregå?"

"Vi venter, til han kommer hjem og lægger sig til hvile. Derefter går vi ned til hans værelse. Det hele kan være overstået på under et minut," sagde han.

Han løftede den lange uldfrakke, som lå henslængt hen over stolen og afslørede en aflang pakke, der var indsvøbt i et vinrødt klæde. Han fejede voksdugen ren for krummer med håndfladen og lagde pakken på bordet. Derefter begyndte han højtideligt at fjerne det vinrøde klæde. Indeni lå en lille hammer med et rundt gummihoved, en af den slags man bruger til at slå teltpløkker i jorden. Ved siden af hammeren lå en massivt udseende stage af træ.

"De skal blot slå stagen gennem hans hjerte, fru Jensen," sagde han. "Jeg skal nok tage mig af den del, hvor hovedet bliver skilt fra kroppen."

Der var stadig flere timer til, at Johnny ville komme hjem. I mellemtiden lavede hun aftensmad til dem begge, frikadeller med kartofler, rødkål og brun sovs. Han roste hendes madlavning og spiste to portioner.

Han tilbød at vise hende, hvordan man bedst banker en stage gennem en brystkasse, men hun afslog. I stedet satte de sig til at se et gør-det-selv program i fjernsynet, som hun normalt holdt meget af, men da værten gav sig til at hamre, banke og save, skiftede hun over til et quiz-show.

Senere hørte de musik i radioen og snakkede om gamle dage. Der var kun få år mellem dem, og de havde oplevet mange af de samme ting i deres barndom. Det fik de en del tid til at gå med. Til sidst løb de tør for emner og henfaldt til egne tanker i hver sin stol i stuen. Begge forsøgte at lade være med at se på uret eller lytte efter lyden af en dør, der gik op, men begge vidste også, at det var en håbløs gerning. Der var stadig et par timer til solopgang, da der hørtes lyde nedefra.

"Det er Johnny," sagde hun.

"Er De sikker?"

"En mor kan altid genkende sin søns skridt," sagde hun.

Det var flere uger siden, hun sidst havde været inde i Johnnys værelse, men hun så til sin beskæmmelse, at den samme beskidte undertrøje stadig lå på gulvet lige inden for døren.

Der var sat spånplader for kældervinduerne, som ydermere var dækket af tykt, sort stof. Et skab, et skrivebord, en kommode, en stol og en seng var de eneste møbler i værelset. Der var ingen lamper. Sengen stod ved væggen modsat døråbningen. Hun kunne ane en skikkelse under dynen i det sparsomme lys fra gangen.

Han rakte hende hammeren og stagen. I sin anden hånd holdt han en bredbladet køddøkse. Han pegede på sit bryst og viste hende, hvor hun skulle slå.

Hun gik hen mod sengen. Hun turde knapt nok trække vejret, selv om hun vidste, at skikkelsen i sengen befandt sig i en søvn, hvorfra intet kunne vække ham, før solen atter var forsvundet fra himlen. Hendes ben var begyndt at smerte igen, og for hvert skridt hun tog på det bløde gulvtæppe, følte det som om, at nogen jog søm op i hendes fødder.

Hun nåede frem til sengen. Hun fjernede dynen og kiggede ned.

"Det er ikke Johnny," sagde hun.

"Jeg ved det," sagde han henne i døråbningen.

Hun vendte sig mod ham. "Det er ikke min søn," sagde hun.

"Befri ham," sagde han blot.

Hun placerede spidsen af stagen ud for hans hjerte og hævede hammeren. Hun kunne høre sit eget hjerte banke og var overbevist om, at det slog så hårdt og hurtigt, at selv de døde burde kunne høre det. Smerten i benene nærmede sig det ubærlige, og hendes hænder rystede i sådan en grad, at hun var sikker på, at hun ville ramme ved siden af.

Men da hun slog til, skete det med sådan en kraft og præcision, at stagen gik durk gennem brystkassen og gennemborede hjertet i første forsøg. Hun havde forventet, at der ville komme masser af blod, men det eneste, hun kunne se i den sparsomme belysning, var en tynd lille stribe, der samlede sig omkring stagen.

"Det er gjort," sagde hun.

Manden gjorde mine til at bevæge sig hen til hende, men hun stoppede ham.

"Ræk mig øksen," sagde hun. "Det skylder jeg trods alt min søn."

"Max Havelaar," sagde hun.

"Undskyld?" sagde manden.

"Kaffen. Den, de så godt, kunne lide. Den hedder Max Havelaar."

"Åh," sagde han og lyste op i et smil. "Det havde jeg nær glemmt. Tak for det."

"Det var så lidt," sagde hun.

De stod ude i entréen. Han var atter iført sin lange uldfrakke og var ved at vikle det sandfarvede tørklæde omkring sin hals. Det sidste, han tog på, var den bredskyggede hat.

"Farvel, fru Jensen," sagde han. "Jeg har nydt vores tid sammen. Gid vi havde mødtes under mere behagelige omstændigheder."

"Farvel," sagde hun. "Det er ikke for at være uhøflig, men jeg håber aldrig, at jeg ser Dem igen."

Han smilede varmt til hende. "Følelsen er gensidig, fru Jensen," sagde han.

Hun åbnede døren. Solen var endnu ikke stået op, men fuglene var allerede begyndt at fylde morgenluften med sang. Halvvejs henne ad havegangen vendte han sig om og tog hatten af.

"Endnu en gang, fru Jensen. Tillad mig at kondolere for Deres tab," sagde han.

"Tak," sagde hun.

Han gik ud på vejen og fortsatte ned ad i roligt tempo uden at se sig tilbage. Hun blev stående i døren, indtil han var helt væk. Først da gik det op for hende, at hun stadig ikke vidste, hvad han hed.

Hun sad og halvsov i stolen, da Johnny kom hjem.

"Mor!" sagde han. "Jeg har jo sagt, at du ikke skal sidde og vente oppe på mig."

Hun glippede med øjnene og undertrykte et gab. "Hvem er det, der ligger i din seng?"

"Dennis. Han manglede et sted at være, så jeg sagde, at han bare-"

"Hvem er Dennis?"

"Du ved godt, hvem Dennis er. Jeg har nævnt ham før. Det er ham, som-"

Hun vinkede afværgende. "Lige meget. Han er død."

"Hvad for noget? Hvad taler du om, mor?"

Hun rejste sig for at gå hen og sætte en frisk kande kaffe over.

"Jeg fik igen besøg af en de-der-du-ved-nok."

"Hvem var det?"

"Aner det ikke. Har aldrig set ham før. En ældre herre. Pæn og nydelig i tøjet, yderst høflig og veltalende, gode manerer, ikke så frembrusende som nogle af de andre. Og ganske snedig, han lod mig om at gøre det beskidte arbejde."

"Hvad er det, du siger, mor?" spurgte Johnny.

"Jeg blev nødt til at slå Dennis ihjel," sagde hun.

"For fanden da også, mor, hvordan kunne du-"

Hun slog ham hårdt i ansigtet med flad hånd.

"Tal pænt," sagde hun. "Jeg havde intet andet valg. Han lod mig ikke ude af syne et eneste øjeblik, så jeg kunne få fat på rottegiften. Vær hellere taknemmelig for, at han alligevel til sidst begik en fejl og stolede på mig, da jeg sagde, at det var dig, jeg havde slået ihjel."

Johnny så ned i gulvet. "Undskyld, mor," sagde han. "Du har ret. Hellere ham end mig."

Hun hældte irriteret kaffepulver ned i filteret.

"Jeg har sagt, at du skal passe mere på, hvad du laver ude i byen. De finder jo frem til dig igen og igen," sagde hun.

"Det skal jeg nok, mor. Jeg er ked af det," sagde han.

Hun smilede til ham. "Det er i orden, skat. Undskyld, at jeg slog dig, men det har været en lang dag," sagde hun.

"Jeg ved det," sagde han. "Tak for hjælpen, mor."

Hun vinkede afværgende. "Ja, ja," sagde hun, "og gå så ned og ryd op på dit værelse. Der ser jo Herrens ud."

Dette værk er licenseret under en Creative Commons Navngivelse-Ikke-kommerciel-Ingen bearbejdelser 2.5 Danmark Licens.